

Zvezek 11.

Letnik 11.

November 1898.

Pastirski list

kneza-nadškofa in metropolita goriškega, dr. Jakoba Missia, o
presvetem Srcu Jezusovem.

(Dalje.)

3. Kaj pa naj še-le rečemo o tem presvetem Srcu, če je vzamemo za znamenje, ki nam budi spomin na njegovo ljubezen do nas! Ta ljubezen je ljubezen Boga človeka, to se pravi, ljubezen, s katero nas je Bog hotel ljubiti tudi po človeški, kakor nas je od vekomaj ljubil po božje.

Ta ljubezen je ljubezen Boga človeka, tedaj ljubezen poglavarja vesoljnega človeštva. Ta ljubezen torej ni bila čudna, izbirčljiva, enostranska, ampak objela je vse ljudi vseh narodov, grešnike in pravične.

Ta ljubezen je ljubezen Boga človeka, torej dejanska, močna, požrtvovalna ljubezen. Od prvega začetka do zdaj ni nehala delati nam dobro. Pri vsem kar je počela, je gledala le na nas, kar bi bilo nam v prid, v posvečenje, v tolažbo, v zasluženje, v zadoščenje naših pregreh. Za naš prid si je Gospod izvolil v mladosti tiho, samotno življenje; za naš prid si je izvolil, odkar je začel učiti, nemirno in trdo življenje, skoraj brez zahvale in brez priznanja; za naš prid si je izvolil slednjič britko in sramotno smrt na križu.

In kaj je vse storila ta ljubezen za nas! Tej ljubezni se je usmilila naša revščina, in zato je Jezus Kristus hodil po deželi in delal čudeže, učec in svareč ljudi. Iz te ljubezni je učil apostole ter je poslal v svet, iz te ljubezni je ustanovil sv. zakramente in sv. cerkev, in ko se je ločil od nas, nas ta njegova ljubezen ni zapustila, marveč vedno živi mej nami skrivnostno

življenje v zakramentu svetega rešnjega Telesa. Ta ljubezen nam je poslala sv. Duha in nas tudi sicer ne pozabi v nebesih, marveč misli na nas in skrbi preljubeznjivo za nas. Tej ljubezni smo vse dolžni, kar imamo: sv. vero in verske resnice, sv. zapovedi, sv. zakramente in blagoslovila, razne cerkvene naprave in uredbe; še to, kar nam je obljubljeno v nebesih, nam je zaslužila in pripravila ta ljubezen.

Tako ljubezen, ki je dala vse za nas, da bi mi imeli življenje in sicer v obilnosti¹⁾, katera je le za nas živela in za nas umrla, tako ljubezen, pravim, utegnemo le s tem nekoliko povrniti, da jej tudi mi posvetimo vse svoje zmožnosti in moči, svoje dejanje in nehanje, in da tudi mi živimo za njo, umrjemo za njo.

4. Toda, kako pa v resnici povračajo ljudje tako silno ljubezen? Žalostno, prežalostno je, kar se godi. Srce, katero nas je ljubilo z večno ljubeznijo in na-se potegnilo²⁾, srce, katero se je za nas včlovečilo in za vse to gotovo zaslužilo gorečo ljubezen, to srce najde za svojo ljubezen premnogokrat le najgršo nehvaležnost. Ali ni — če po človeški sodimo — ljubezen Boga človeka najbolj nesrečna ljubezen?

Molčimo o paganih in o vseh, ki niso krščeni, a kako se obnašajo kristijani? Ali ne najdemo med njimi celo vrsto razkolnikov in krivovercev, in ali niso ravno ti, ki najhujše nasprotujejo in kakor besni preganjajo Kristusa ter mu odpovedavajo ljubezen? Kje ne napadajo ti ljudje Kristusa in ga ne izpodrivajo? Napadajo Kristusa, kedar koli napadajo in mu odtujujejo duše, katere je on tako drago odkupil; napadajo Kristusa, kedar koli pobijajo krščansko družino, krščansko državo, sv. cerkev, verske resnice, božje zapovedi, sv. zakramente, namestnika Kristusovega itd. Ali kaj — ko še osebi Kristusovi ne prizanašajo? Saj so krivoverci vže vse tajili, kar je božjega in človeškega v Jezusu Kristusu: tajili so, da je pravi Bog, da je pravi človek, da je odrešenik sveta itd.

Kaj pa katoliški kristijani, kako se obnašajo? Oj koliko ran je zadala tudi njim mlačnost, strast, posvetnost in pregrešnost? Kaj pa ono majhno krdelo, ki Gospodu zvesto služi, kako se obnaša? Kje najdeš mej njimi srce, katero bi moglo iskreno reči, da je popolnoma njegovo, njemu vedno zvesto brez omahavanja in zanj požrtvovalno brez obotavljanja in pridržka? Celó v vrstah zveličanih v nebesih ima presveto Srce Jezusovo le eno srce, katero je vedno le njega ljubilo: namreč srce sv. Device in Matere božje Marije, vsa druga človeška srca je videlo enkrat v vrstah svojih nasprotnikov, nekatera skoraj do zadnjega zdihljeja, dokler jih ni v svojem usmiljenju še na robu pogubljenja prijelo in rešilo večne smrti.

To so zgodbe ljubezni presvetega Srca Jezusovega na tem svetu. Ni čuda torej, da je Gospod, ko je blaženi Mariji Margareti Alakok razodel to pobožnost, pokazal svoje srce v tako resni in žalni podobi. Pokazal jej je nemreč svoje srce prebodeno in ovenčano s trnjem, pa jej je rekel: Pogledaj to srce, katero je ljudi tako močno ljubilo in se zanje izmučilo; a za vse to mi ljudje vračajo grdo nehvaležnost.

¹⁾ Jerem. XXXI. 3. — ²⁾ Jan. X. 10.

Vprašam tedaj, ali ni naša sveta dolžnost, da mi srcu Jezusovemu za njegovo iskreno in neizmerno ljubezen povrnemo sočutje, tolažbo in dejansko ljubezen? Ali ni to dolžan vsaki človek posebej za svoje grehe in nezvestobe? Ali mu nismo to dolžni tudi vsi skupaj za razžalitve vsega ljudstva? Odreči bi smel češčenje srcu Jezusovemu le, kedor bi bil izključen od njegove ljubezni, ali kedor bi ne bil prejel dobrot od njega. Kogar pa je to srce ljubilo, ali kedor je bil tako nesrečen, da mu je povračal za ljubezen mlačnost in greh, ta pač ima sveto dolžnost, da stopi skesano pred to ljubeznipolno srce, da mu povrne čast in za ljubezen zopet daruje ljubezen.

O paganih pravi sv. apostol Pavel, da so bili brez ljubezni, brez usmiljenja, brez sočutja¹⁾; ravno taki, je rekel, bodo ljudje, ki pridejo preganjat sv. cerkev v prihodnjih časih zlasti pa v časih antikrista.²⁾ Ali bo smel kedo tudi nam to očitati? Ne in stokrat ne! Nikedo in nikoli naj bi nam ne smel očitati brezsrčnost, in pa še brezsrčnost proti srcu, katerega je sama ljubezen — proti presvetemu Srcu Jezusovemu!

5. A ne samo srce Jezusovo, to srce tako veličastno in častito, tako požrtvovalno in ljubeznjivo, tako žalostno in zapuščeno — ne samo to presveto Srce nas vabi, naj se mu posvetimo, naj ga služimo in častimo, marveč to zahteva od nas tudi naša lastna korist. Iz tega, da se posvetimo presvetemu Srcu Jezusovemu, prihaja nam obilo tolažbe in pomoči, katere potrebujemo toliko bolj, kolikor težavnejša je skrb za naše večno zveličanje.

Če je res, in to je verska resnica, da ni zveličanja, ako ni po Jezusu Kristusu in v Jezusu Kristusu, tedaj je ravno njegovo presveto Srce, ki nas tako milo in ljubeznjivo vabi in vleče k sebi. Srce nam pravi, da Jezus Kristus ni le strog sodnik, marveč tudi neskončno ljub prijatelj, kateri nas prehiti se svojo ljubeznijo, predno ga še sami prosimo pomoči. To srce nam kaže zares dobrega pastirja, ki je dal življenje za svoje ovčice. Vprašam tedaj, kje najdemo bolj milo ali bolj živo podobo, ko presveto srce Jezusovo, ki nam pravi, da naj si služimo večno zveličanje ne toliko s strahom in trepetom kolikor z zaupanjem, s pokorno udanostjo, z velikodušno požrtvovalnostjo?

6. Prva stopinja na poti k zveličanju je: varovati se smrtnega greha. Kako pa bi bilo mogoče, da se ne bi kmalu odpovedal grehu, kedor pogosto in odkritosrčno občuje s presvetim srcem Jezusovim? Saj ve, da greh, in edino le greh tako močno žali to presveto srce, in da je je edino le greh nekdanj spravil v toliko bridko smrt. — Glaven namen češčenju presvetega srca Jezusovega je tudi ta, da zadostujemo in prosimo odpuščanja zlasti tudi za grehe drugih. A kdo more prositi za druge, ne da bi se spomnil in skesal svojih grehov, potem pa tudi trdno in resno sklenil, da se jih bo v prihodnje toliko bolj varoval? Pravo češčenje srca Jezusovega tedaj resnično pomaga grešniku, da se smrtnemu grehu odpove in se ga skrbno varuje.

¹⁾ Rom. I. 31.

²⁾ II. Tim. III. 3.

7. Druga stopinja na poti zveličanja je: vaditi se v sv. čednostih posnemaje Gospoda. A vže ime pravi, da nas ta pobožnost vodi prav v sredo srca Jezusovega in nas opominja, da tudi nam ne sme zadostovati le zunanja pobožnost, ampak da moramo gledati na srce; kajti vsako naše dejanje, bodi si na videz še tako pobožno, dobro in lepo, vdobi pravo vrednost še le po notranjem dobrem namenu. Ako pa se posvetimo službi in češčenju srca Jezusovega, ne bo se bati, da bi nam bila zadosti le zunanja lupina, marveč pridemo do samega jedra in začnemo premišljevati po vrsti različne čednosti presvetega srca: njegovo pobožnost, ponižnost in potrpežljivost, pokorščino in požrtvovalnost, velikodušnost in ljubezen do bližnjega itd. Koga pa bi ne presunilo, koga ne ganilo k posnemanju srce Jezusovo, ko vidimo, da so njega želje popolnoma pokorne razumu, razum pa Bogu, da je v njegovih mislih, v njegovih željah, v njegovem življenju zares vse božje, z eno besedo, da je v tem srcu Bog resnično vse v vsem, kakor je to srce resnično božje srce. Kedor hodi v to šolo lepih čednostih, preobrazi se polagoma, dejal bi, celo nehoté po podobi tega presvetega vzora.

8. Kedor hoče v sebi ohraniti in gojiti čeznaravno življenje, mora sprejemati sv. zakramente, katere je Jezus Kristus postavil, zlasti — če se gre za odrasle — zakramente sv. pokore in presvetega rešnjega Telesa. Zato pravi ljubi naš Zveličar: „Jaz sem kruh življenja“ t. j. živi kruh, kateri daje ljudem življenje, da „kedor od njega jé, ne umrje“, ampak živi na veke. Kruh življenja pa, kateri vam podelim, je moje meso, moje telo. Za to vas zagotavljam še enkrat: „Ako ne boste jeli mesa Sinu človekovega in pili njegove krvi“ t. j. ako ne boste prejemali njegovega presvetega Telesa „ne boste imeli življenja v sebi.“¹⁾

Bolj živo ko s temi besedami nam Zveličar ni mogel priporočiti, kako potrebno da nam je, da občujemo ž njim in se združujemo ž njim pri svetem obhajilu. Z ničem pa nas ni mogel lepše vabiti in skoraj vleči k sv. obhajilu ko s svojim presvetim srcem. Saj je prav to srce studenec, iz katerega nam prihaja sv. rešnja kri; saj je to srce podoba one ljubezni, kateri edini se imamo zahvaliti za zakrament sv. rešnjega Telesa; saj nas to srce uči, da si Jezus Kristus želi združenja z nami le iz ljubezni do nas, in da ne išče drugega povračila od nas ko ljubezen.

Poslušajmo torej mili glas presvetega srca Jezusovega, kakor nam to velevala naša korist. — Kolikor večkrat prejmemo sv. obhajilo in vžijemo kruh življenja, toliko bolj bomo živeli in mislili s Kristusom, toliko bolj bomo smeli reči s sv. apostolom Pavlom: Živim, ali ne jaz, ampak Kristus živi v meni.²⁾

Ako pa se izogibljemo sv. rešnjega Telesa in ne privoščimo božjemu Zveličarju tega veselja, da bi se z nami združil, morda še enkrat v letu ne t. j. o velikonočnem času, tedaj velja nam, kar je zagrozil isti sv. apostol: „Če kdo ne ljubi našega Gospoda Jezusa Kristusa, bodi izobčen.“³⁾ V tem

¹⁾ Jan. VI. 48. 50. 52. 54.

²⁾ Gal. II. 20.

³⁾ I. Kor. XVI. 22.

slučaju bi namreč zamrlo v nas čeznaravno življenje, katero se hrani le s tem, da uživamo meso in kri Jezusa Kristusa v presvetem zakramentu.

9. Za večno zveličanje je potrebna tudi molitev. Sv. Alfonz Liguori pravi: „Kedor koli se je zveličal, se je zveličal z molitvijo, kedor koli se je pogubil, pogubil se je, ker ni molil“. A ravno srce Jezusovo nas prav živo uči, kako važna je molitev. Kaj je namreč njegovo opravilo v presvetem zakramentu? Molitev in samo molitev. V presvetem zakramentu je naš Zveličar kakor mrtev, le srce njegovo živi in plamti ter dan za dnem, uro za uro pošilja Očetu nebeškemu pregoreče prošnje za naše potrebe.

Česa se tedaj učimo iz tega? Učimo se prvič, da ne smemo premalo ceniti ali celo zaničevati molitve. Saj si je božja modrost in svetost sama izbrala molitev za edino opravilo svojega zakramentalnega življenja na zemlji. Drugič se učimo, da tudi za nas ni boljšega in svetejšega opravila ko molitev z Jezusom in vsled tega skrb za dobri namen pri vsakem našem opravilu. To zadnje pa zato, ker dobri namen premeni vse naše misli, besede in dejanja v molitev in nam tako pomaga izpolniti naročilo Gospodovo, da naj vedno molimo in se nikar ne vtrudimo.¹⁾

Ali še neka druga, nad vse tolažljiva resnica sledi iz tega. Ako molimo združeni z Jezusom, bo molitev naša res dobra in taka, da jo Bog gotovo usliši. Tedaj namreč molimo v imenu Jezusovem t. j. sklicujemo in zanašamo se na njegovo zasluženje, molimo pa tudi z Jezusom skupaj in prosimo torej le tega, česar Jezus sam prosi, namreč kar je Bogu v čast in nam v zveličanje. S srcem Jezusovim molimo gotovo pobožno, kolikor le mogoče zbrano, ponižno in zaupno, v svesti si sicer svojih slabostij in pregrešnostij, pa toliko bolj oprti na neskončne zasluge Jezusa Kristusa. S srcem Jezusovim molimo vdano v voljo božjo in stanovitno, kajti sam Jezus ne neha za nas moliti in o pravem času nam gotovo izprosi, kar in kakor bo za nas dobro. Slednjič pa nam daje pogum še misel, da nismo sami, ampak da jih je na tisoče in tisoče, ki klečijo pred Jezusom Kristusom in se zbirajo pri altarju okrog njegovega presvetega srca, tako da se izpolnijo tolažljive besede Zveličarjeve: „Kjer sta dva, ali kjer so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz med njimi.“²⁾

Presveto srce nas tedaj vleče s sladko silo k edinemu Zveličarju našemu, Jezusu Kristusu, daje nam moč, da se skrbnejše izogibljemo greha in da bolj zvesto hodimo za Gospodom, pomaga nam, da sprejmemo v obilnejši meri čeznaravno življenje v sebe ter da bolj molimo in bolj gotovo dosežemo, česar prosimo. Vse te reči so pa največe važnosti za naše zveličanje, in je torej res, da nam velewa tudi naša lastna korist, da se posvetimo presvetemu srcu Jezusovemu.

(Konec prih.)

¹⁾ Luk. XVIII. 1.

²⁾ Mat. XVIII. 20.

Častivci in častivke presv. Rešnega Telesa.

(Piše Jožef Benkovič.)

XXIII.

Janez Makarovič.

(* 1. novembra 1868.)

„Žetev je sicer velika, a delavcev je malo.“ Tako je vzdihnil nekdanji Jezus, ko je videl, kako ljudstvo, svetega pouka željno, gre za njim; a on je imel le malo peščico apostolov. Žetev je sicer velika, a delavcev je malo! Ta tožba je tudi v naših časih skoro povsod po katoliškem svetu upravičena. Mnogo je ljudij, ki so silno potrebni zveličanskih nauk, a malo jih je, ki jih oznanujejo. In še med temi, ki se trudijo, se število kar noče dvigniti; marsikje se celo krči. Neizprosna smrt pobira brez prestanka ne le stare, utrujene dušne pastirje, temveč kosi zlasti mlade, ki so v najlepših letih, kosi najboljše, najbolj goreče, od katerih bi se smelo mnogo pričakovati.

Jeden teh, katere je pobrala blede smrt v najlepši dobi, je duhovnik goriške nadškofije Janez Makarovič. Porodil se je vseh svetnikov dan leta 1868. v Bodrežu nad Kanalom kot sin pobožnih in imovitih starišev. Že v prvih letih so se pokazale na njem najlepše čednosti, katere morejo dičiti mlado srce. Kot dijak v Gorici je bil sprejet v deško semenišče. Prav dobro se je v njem počutil, ker je vedel, da je v tem zavodu zavarovan pred vsemi nevarnostmi, ki bi mu utegnile škodovati, ko bi živel zunaj. Vsem tovarišem je bil vzgled ne le v pridnosti, temveč tudi v pobožnosti. V letih, ko marsikak dijak le takrat moli, kadar je prisiljen zaradi družbe, in če sploh moli, moli površno in raztreseno, je Makarovič razven v učni sobi največ časa preživel v domači kapeli. Delo in molitev je bila njegova vsakdanja hrana, njegovo veselje in sreča. Druzega mu zaradi tega ni bilo treba iskati in tudi ni iskal. Povsod je iskal Jezusa in povsod Jezusa našel sebi v preveliko zadovoljnost in blago.

Ko je l. 1889. izvrstno dovršil gimnazijo, je vstopil v semenišče kot bogoslovec in se s tem Jezusu tembolj približal. Ako so bile že v dijaških letih čednosti v njem tako lepo razvite, si lahko mislimo, kako so ga dvignili še-le bogoslovski nauki. Po svoji ljubeznivi ponižnosti in čistosti, katera mu je takorekoč z obraza odsevala, je bil drag in ljub vsem tovarišem, ki so ga ne le ljubili, temveč tudi spoštovali. Iz njegovih ust ni prišla nikoli kaka žaljiva ali nedostojna beseda. Govoril sploh ni mnogo, pač pa je tem več mislil. Svoje oči je varoval pred hudim in jih imel zato vedno sramežljivo povešene.

Z lilijo čistosti in vijolico ponižnosti je cvetela v njegovem srcu rdeča roža svete gorečnosti. Za svoj poklic je ves gorel in komaj čakal, da stopi v dušno pastirstvo. Oko mu je zažarelo v svetem ognju, kadar je med tovariši nanesel pogovor na pastirsko delo duhovnikovo. Ta plamen gorečnosti pa si je gojil in netil dan za dnevom po večkrat pred Najsvetejšim, katerega zvest čuvar je bil. Ker je sam ves gorel v tem plamenu ljubezni božje, ni

čuda, da je zažigal in vnemal tudi druge v tej ljubezni. Ljubeznivo je stopil zdaj k temu, zdaj k onemu, nagnil svojo drobno glavo in začel prigovarjati, dramiti dotlej, da se mu je človek moral udati. Včasih jih je zbral več okolo sebe ter jim določeval ure, kedaj naj opravljajo svojo pobožnost.

Koncem tretjega šolskega leta je bil posvečen v duhovnika dné 31. julija 1892. Takoj po novi maši se je vpisal v duhovsko bratovščino vednega česčenja presv. Rešnega Telesa. Vestno je opravljal molitvene ure in pošiljal vsak mesec zapisnike načelniku bratovščine.

Ko je dovršil bogoslovske študije, je bil l. 1893. nastavljen kot kapelan pri sv. Roku v Gorici. Z vso vnemo se je lotil dela, a žal, le za malo časa. Ni bil še pol leta v pastirstvu, pa se ga je pljučna bolezen lotila s tako silo, da je moral vse popustiti in se vrniti domov k svoji sestri. Tukaj je hiral skoraj štiri leta. Druzega ni mogel nego moliti in presveto daritev opravljati. A o veliki noči l. 1897. ga je bolezen prikovala na posteljo, da niti maševati ni več mogel. Kolika huda poskušnja in muka je bilo to zanj! A udal se je v voljo božjo. Neprestano se je oziral v sveto razpelo, viseče tik postelje. Pač je v ranah Jezusovih zajemal srčnost svoji zapuščenosti ter hladilo boleznim svojim mukam. Kakor celo življenje, tako je zlasti na smrtni postelji častil Marijo kot svojo ljubo mater. Vreden je bil, da je v svojih dolgih bolečinah podoben postal njej, ki je toliko trpela pod križem svojega Sina.

Dasi je že popolno onemogel, vendar je do zadnjega opravljal molitveno uro v čast presv. Rešnemu Telesu. Ko ni mogel več hoditi v cerkev Jezusa častit, ga je molil tembolj goreče doma. In ker sv. maše za umrle duhovske sobrate sam ni mogel več opraviti, jo je dal brati po kakem drugem; rekel je celo, da bi rajše imel, naj bi se po njem kaka sv. maša manj opravila, nego da bi jo on drugim ostal dolžan.

Po dolgem hiranju je sladko zaspal v Gospodu 4. januarija l. 1898. Bil je prva žrtev duhovske bratovščine presv. Rešnega Telesa v goriški škofiji. Zdaj gleda njegova nedolžna duša v nebesih Jezusa, po katerem je svoje žive dni tako ljubeče koprnela. In ker njegovega česčenja na zemlji ni mogel razširjati z dejanjem, pospešuje je brez dvoma tembolj goreče in tudi uspešno sedaj s svojimi molitvami.

Pomagajmo ubogim jetnikom!

Vernih duš dan je blizu! Ta teden sem šel po cesti proti sv. Krištofu. Dan je bil čemeran in dremoten; Ljubljana je bila zavita v gosto meglo in nebo je bilo prek in prek zastrto s sivimi oblaki: z drevja ob poti je padal list za listom, od sv. Krištofa sem pa se je glasilo milo tožno zvonjenje — nekoga so pokopavali. Nekamo milo se mi je storilo ta trenotek in sam pri sebi sem dejal: v dveh tednih bode vernih duš dan. Da, vseh mrtvih dan!

Zares, katoliška cerkev umeje človeško srce in njega čutila. Prav oni čas, ko umira življenje v naravi, ko vrt in gozd, travnik in log človeku oznanja minljivost sveta in mu budí v prsih sladko — otožno hrepenenje

po drugem, nadzemeljskem svetu, ta čas je cerkev izbrala in ga posvetila pobožnemu spominu na naše drage rajnce.

Prijatelj, ki bereš te vrstice, bržkone si vže mislil, kako bodeš letos na vernih duš dan okrasil grob svojih ljubih rajnkij: venec, spleten iz najlepšega cvetja, kar ga ima pozna jesen, bodeš položil na tiho gomilo in luč bodeš prižgal, da bodo, kakor nekđaj ob mrtvaškem odru, gorele v spomin nepozabne matere, dobrega očeta ali milega otroka. Lepo je, če bodeš storil tako, znamenje je tvoje ljubezni do rajnkij; vender — nikar mi ne zameri, da kar naravnost govorim — venci in lučice so prav za prav samo tebi v tolažbo ob žalostnem spominu na drage rajnce, njim samim pa v resnici nič ne pomagajo. Tvoji rajnci morda trpé, hudo trpé, in v njih trpljenju jim z najlepšimi venci ni prav nič usluženó. Stopiva v duhu v ječo, kjer trpé duše časne kazni za grehe, za katere v življenju niso zadostile.

Sveta vera nas uči, da trpé duše v vicah razne hude muke, katere jim je prisodila božja pravičnost. V mašnih molitvah omenja cerkev posebe trojne muke. Ko namreč mašnik po povzdigovanju moli za mrtve, prosi, naj Bog vse verne duše popelje na kraj, kjer bodo uživale hladilo, luč in mir. V vicah torej mora biti ogenj, tema, nepokoj.

I. Trpljenje v vicah.

Cerkveni učniki in sveti očetje nam zatrjujejo, da je v vicah ogenj. In kakšen ogenj! Ogenj v babilonski peči, katero je kralj Nabuhodonozor za tri mladeniče dal sedemkrat bolj zakuriti kakor po navadi, se ne da niti primerjati ognju, s katerim božja pravica očičuje duše v vicah. Sv. Katarina Genovska, ki je v prikazni videla vice, pravi, da duše v vicah skoraj toliko trpé kakor pogubljeni v peklú. In če nam svetniki pripovedujejo, da so se jim prikazale duše, ki so bile še le nekaj ur v vicah, pa se jim je zdelo, da trpé vže leta in leta: mora pač trpljenje v vicah biti huje nego si ga mi le misliti moremo.

Ogenj v vicah žge in peče, sveti pa ne. V vicah je tema. Slep človek je največi revež na svetu. A še bolj mučna kakor očesna slopota, je naši duši negotovost, dvom v imenitnih, celo življenje odločilnih stvareh. Tema pokriva dušam v vicah to, kar bi edino rade gledale — Boga. Res je, da imajo luč sv. vere. Toda vera je sama ob sebi temna, in tisto, kar duše vidijo z lučjo sv. vere, jim le še bolj budi neutešne želje po živem Bogu. Koprné in mró za božjim obličjem, kakor hrepeni slepec po zlatem solncu. Da bi vsaj vedele, kedaj bode konec te grozne teme! Pa tudi tega ne vedó; in ta negotovost je nova muka za uboge duše. Da Boga ne vidijo, to je ona tema, ki muči duše v vicah; in kadar molimo: „večna luč naj jim sveti“, jim želimo, da bi čim preje gledale Boga.

Tretja muka v vicah je nepokoj. Sv. Avguštin, ki je natanko poznal človeško srce, je dejal, da je ustvarjeno samo za Boga, kakor oko za luč, in le Bog je more popolnoma zadovoljiti: „Za se si nas ustvaril, in nepokojno je naše srce, dokler ne počiva v tebi, o Bog!“ Dokler so bile duše rajncij še na svetu, so imele to in ono, kar jim je bilo v veselje in tolažbo, s čimer so se motile in tešile v žalosti. Po smrti je telo pač našlo pokoj v grobu, a duša nima pokoja. Žene jo k Bogu, pri katerim bi se vpehana in izmučena odpočila; pa ne more do njega. Lakota in žeja po Bogu jo mori, pa ga ne more uživati. Ta nepokoj je gotovo najhuja kazen, ki jo trpé duše v vicah. Zato pa tako pogosto molimo: „Gospod jim daj večni mir in pokoj!“ in naše zadnje voščilo, ki je zapišemo mrtvim pod križec na grobu, se glasi: „Naj v miru počiva!“

V življenju sv. Perpetue, ki je umrla kot mučenica l. 202., beremo: „Ko smo nekaj dni pred smrtjo skupaj molili“, tako pripoveduje svetnica sama, „se je zgodilo, da sem kakor nehoté izrekla ime svojega rajnega brata, Dinokrata. To se mi je čudno zdelo, ker tisti hip nisem nanj mislila. Spoznala sem iz tega, da moram zanj moliti. Po noči na to se mi je zdelo, da vidim Dinakrata prihajajočega iz temnega kraja, kjer je bilo še več drugih. Obraz mu je bil blede in ves izpremenjen, še pa se mu je poznala rana, za katero je bil umrl; ko je bil namreč sedem let star, je dobil raka, ki ga je umoril. Zdelo se mi je, da je mej njim in menoj velika razdalja, da nama ni mogoče skupaj priti. Videlo se mu je, da ga žge huda žeja. Poleg njega je stala velika posoda, napolnjena z vodo; pa bila je previsoka, in deček je zastoj stegoval roko, da bi si pogasil žejo. Smilil se mi je, ker sem videla, koliko trpi; upala pa sem, da mu bodem pomagala. Noč in dan sem zanj molila in s solzami Boga prosila, naj me usliši. Nekega dne, ko sem bila v ječi, vključena v trde vezi, sem imela drugo prikazen. Kraj, iz katerega je stopil Dinokrat, se mi je zdel razsvetljen, in Dinokrat je bil zal in lepo napravljen. Pri posodi za vodo je bil rob tako nizek, da je deček zlahka mogel doseči vodo; na robu pa je stala čašica, da bode z njo zajel hladne vodice. Ko si je ugasil žejo, je šel vesel igrati, kakor igrajo otroci. Spoznala sem, da je brat rešen kazni“.

Ta povest, ki je za nas tembolj pomenljiva, ker jo pripoveduje sveta mučenica iz prve dobe krščanstva, nam kaže kakor v podobi, kar smo prej rekli o vicah. Sv. Avguštin pripomni k tej povesti, da je deček Dinokrat svojo krstno nedolžnost moral omadeževati z majhno lažjo ali kakim drugim grehom in zato se je pokoril v vicah.

Bog ve, dragi čitatelj, ali ne trpi v vicah tudi tvoj brat, tvoja sestra, oče ali mati? In morda trpe celo radi tebe! Ker sta rajna mati in oče preveč skrbela, da bi tebi, svojemu otroku, kolikor moči mnogo zapustila, sta bila skopa do revežev; in sedaj delata pokoro v vicah, morda vže leta in leta; in ti, ki uživaš, kar sta ti s preveliko varčnostjo prihranila, se jih redko kedaj ali pa nikoli ne spominjaš. Svojega nedolžnega brata ali sestro si morda sam zvodil v greh, za kateri se mora očistiti v ognju; in prijatelja, ki se muči v vicah, si ti prvi pohujšal. Če se je to zgodilo, potem veš, kaj ti je storiti. In ko bi tudi ti ne bil prav nič zakrivil, ti vendar veleva krščanska ljubezen, da pomagaš vsem dušam v vicah, zlasti pa svojim starišem, sorodnikom, dobrotnikom in prijateljem. Ljubezni, ki nas je vezala z njimi v življenju, ni razdrla smrt. Svetniki v nebesih, duše v vicah in mi na zemlji smo ena sama velika družina, kakor udje enega telesa, katerega glava je Kristus; in če trpi na telesu en ud, trpe vsi udje z njim.

II. Kje je pomoč?

Pri redovnicah sv. Terezije je lepa navada, da se na vernih duš dan vse sestre zberó v kapeli k darovanju za uboge duše. Vsaka nekaj obljubi, kar hoče darovati za-nje: post ali molitev ali sv. mašo ali odpustke ali sv. obhajilo ali kako drugo dobro delo. Posnemajmo pobožne redovnice! Darujmo v vernih duš dan vsaj eno dobro delo ubogim dušam v prid! Če utegnemo, pojdimo k sv. maši, prejmemo sv. obhajilo, ali molimo sv. rožni venec, če utrpimo, dajmo kaj v bogajme, ali si sami naložimo kako pokoro za duše v vicah. Če hočemo biti bolj velikodušni, darujmo vsa dobra dela celega listopada v ta namen, da pomagamo svojim rajnikom na onem svetu. Zlasti pa nas bodi skrb, da se udeležimo ta mesec kolikor moči mnogo odpustkov, ki jih moremo darovati dušam v vicah, proseč Boga, da jih sprejme kot plačilo za dolg naših ljubih rajnikov. Neka redovna sestra in

vrstnica sv. Marije Magdalene Paciške je umrla na glasu visoke popolnosti. Redovnice tistega samostana so opravile mrtvaške molitve, ob enem pa darovale rajni sestri vse odpustke, kar so jih mogle dobiti tisti dan. Ko je bilo truplo rajnice še v cerkvi na mrtvaškem odru, je sv. Marija Magdalena Paciška v prikazni videla nje dušo vso svitlo iti proti nebesom; zaklicala ji je: „z Bogom, ljuba sestra, z Bogom srečna duša, ki greš v nebesa, še predno smo pokopali tvoje telo. Spominjaj se pri Jezusu nas, ki še zdihujemo na zemlji“. Ob teh besedah pa se je Magdalena prikazal Jezus, potolažil jo in ji rekel, da je duša rajnice zato bila tako hitro rešena iz vic, ker so ji sestre darovale odpustke.

Še v večjo tolažbo ubogim dušam v vicah pa je sv. maša. To je dobro vedela sv. Monika, ki je umirajoča (l. 387.) dejala svojim sinovoma: „Pokopljita moje telo, kjerkoli hočeta; prosim vaju samo, da se me spominjata pri Gospodovem oltarju“. Ko se je duša Jezusova na križu ločila od presvetega telesa, je hitela pred pekel, da potolaži pravične, ki so tam vže sto in sto let čakali odrešitve. Kar je storil Gospod po krvavi daritvi na križu, to stori sedaj vsak dan pri nekrvavi daritvi sv. maše. Zasluge, ki si jih je s svojo smrtjo na križu pridobil, dene Kristus pri sv. maši na oltar in prosi svojega nebeškega Očeta, da jih sprejme kot zadoščenje za kazni, ki jih morajo trpeti duše v vicah. Bolj pristrčno kakor mašnik moli Kristus: „Gospod, daj jim večni mir in večna luč naj jim sveti!“ Nekaterim svetnikom je Bog dal gledati v prikazni, koliko pomaga sv. maša ubogim dušam.

Sv. Nikolaj Toletinski je imel mehko, dobro srce za vse siromake, posebno pa še za duše v vicah. Mnogo je za nje molil in se postil, in verne duše so mu bile za to hvaležne. Nekoč je slišal glas uboge duše, ki mu je govorila: „oče Nikolaj, mož božji! jaz sem duša onega moža, ki je v življenju nekaj časa pri tebi služil, sedaj pa mora v vicah mnogo trpeti. Prosim te, ene svete maše. Poslale so me druge duše, ki te prosijo iste milosti. Da bodeš laže verjel, koliko trpimo, pridi in poglej!“ Duh je peljal svetnika na široko polje. Tam je videl veliko množico ubogih duš sredi strašnega plamena, vse so mu klicale: „sveti oče, usmili se nas! sveti oče, usmili se nas!“ Svetemu možu se je neizrečeno užalilo ob tem pogledu; in celi teden je daroval sveto mašo in se pokoril za trpečo množico, ki jo je gledal v prikazni. Po osmih dneh pa se mu je zopet prikazala duša onega moža in mu naznanila, da je rešena iz vic ona in vse duše, ki jih je videl na polju.

Kakor sv. Nikolaj Tolentinski je bil tudi sveti škof Malahija velik prijatelj ubogim dušam. Neko noč je slišal glas, ki mu je rekel, da njegova rajna sestra vže trideset dni stoji pred cerkvenimi vrati in nima ničesar jesti. Sv. Malahija se spomni, da je minulo prav trideset dni, odkar je daroval zadnjo sv. mašo za svojo sestro. Od takrat je pogosto maševal za njo. Kmalu potem jo je videl, kako je črno oblečena prišla k cerkvi, a notri ni mogla iti. Pozneje jo je videl v cerkvi belo oblečeno, pa k altarju še ni smela. Slednjič jo je zagledal vso srečno v svitli luči sredi belo oblečene množice. Iz tega je spoznal, da je sestra popolnoma očiščena šla v nebesa. Sv. Bernard, ki je zapisal ta dogodek, pravi: „Sv. maša odpira vrata v sveta nebesa onim, ki se vračajo z zemlje v nebeški dom.“

Pojdi torej pogosto k sv. maši in jo daruj za uboge duše v vicah. Pomagaj jim tudi drugače, kolikor moreš. S tem obiskuješ jetnike, tolažiš žalostne, napajaš žejne in nasičuješ lačne. Večega veselja ne moreš storiti Jezusu, kakor če mu pomagaš reševati iz vic duše, katere on tako zelo ljubi. In če bodeš morda kedaj sam prišel v vice, tedaj bode Gospod tebi storil, kakor je rekel: „Blagor usmiljenim, ker bodo dosegli usmiljenje“, in „s kakršno mero merite, s tako se bode tudi vam merilo“.

III. Junaško dejanje ljubezni.

Ne dvomim, dragi prijatelj, da bodeš, če ne vsega, vsaj nekaj tega storil, o čemer sva govorila. Mogoče pa, da si voljan še več storiti. Da, če ti bije v prsih pogumno junaško srce, ki hoče darovati svojo srečo nesrečnemu bratu: potem me poslušaj še naprej.

Mnogi svetniki so vse svoje imetje razdelili revežem, sami pa so rado-voljno živeli v največem uboštvu. Ali ne, to so bili junaki, katere po pravici občudujemo? Toda krščanska ljubezen do ubogih duš v vicah je rodila še večje junake. Mnogi pobožni verniki so v velikodušni ljubezni do trpečih duš vse bogastvo zadoščenja, s katerim bi mogli plačevati svoje dolgove, svojo kazen v vicah, darovali Bogu za uboge duše. To je najvišje in najpopolneje delo, ki je moremo storiti za duše v vicah.

Kaj torej stori tak junak ljubezni za uboge duše? Vse to, kar zadosti sam, dokler živi in tudi tisto, kar bodo po njegovi smrti drugi zanj storili, tudi vse odpustke, ki jih sam dobi ali mu jih bodo drugi naklonili, vže naprej daruje Bogu za duše v vicah.

To je junaško dejanje ljubezni za uboge duše v vicah. Tako ljubezen do ubogih duš je imela sv. Jedert. O pobožnem patru Ferdinandu de Monroa celó beremo, da je v svoj testament dušam v vicah zapisal vse svete maše, ki se bodo darovale zanj, vso pokoro, ki jo bodo redovni bratje zanj storili, in vse odpustke, ki mu jih bodo naklonili. Sveta cerkev, ki je odobrila ju-naško dejanje za uboge duše v vicah, je imenuje „največo tolažbo v Kristusu umrlih vernikov“. Dovolila pa je tudi posebne pravice onim, ki store to ljubav vernim dušam; dobé namreč, seveda ne za-se, ampak za uboge duše v vicah, popoln odpustek: a) vselej, kadar prejmo sv. obhajilo, b) vsak ponedeljek, če so vernim dušam v tolažbo pri sv. maši. Pogoj za prvi in drugi odpustek je, da gredo v cerkev in tam nekoliko molijo v namen sv. očeta. Za one, ki v ponedeljek ne morejo iti k sv. maši, velja tudi sv. maša v nedeljo. c) Mašniki imajo pravico privilegovanega oltarja vselej, kadar mašujejo za mrtve.

Samo ob sebi nam pride tu na misel vprašanje: če damo vse drugim, kaj pa bode nam samim ostalo? Ostalo bode nam več, kakor smo dali, ostala nam hodo sveta nebesa, in sicer tem lepša nebesa, čim večje je naše junaštvo. Stvar ti precej pojasnim.

Junaška ljubezen daruje dušam v vicah sicer vsa svoja dobra dela, vendar ne daruje nobenega dela celega. Kaj se pravi to? Z vsakim dobrim delom dajemo Bogu zadoščenje za storjeno krivico, ob enem pa si služimo nebesa. Če n. pr. molim, častim Boga in s tem si služim večno plačilo; a ker je molitev za nas ljudi vedno nekamo težko, naporno delo, je jasno, da kadar molim, delam tudi pokoro ali dajem Bogu zadoščenje. Samo to pokoro ali zadoščenje, ki je združeno z vsakim dobrim delom, daruje junak ljubezni ubogim dušam v vicah. Plačilo v nebesih, katero si služi z dobrimi deli, ostane vse njemu. Prav tako je jasno, da more junak ljubezni pri molitvi prositi božjih dobrot za-se, za svoje stariše in druge; ker tudi sadov uslišane prošnje ne daruje.

Mislim, da si me razumel, kaj in koliko hoče od nas junaško dejanje ljubezni. Vso pokoro, kar je storim, in vse odpustke, ki jih morem dobiti, dam radovoljno dušam v vicah; pripravljen sem, ko bi bilo Bogu tako všeč, sam temdalje trpeti v vicah, in zato je moje dejanje res junaško.

Plačilo za to junaštvo bodem prejel v nebesih. Zakaj, če celo kozarec vode, ki ga dam žejnemu, ne bode brez plačila, koliko večje plačilo me čaka, če se iz ljubezni do ubogih duš odrečem vsemu, s čimer bi mogel zadostiti za svoje kazni, in sem voljan sam trpeti, da lajšam in krajšam trpljenje

ubogih duš in jim pomagam v nebesa". Večje veselje, lepša krona, viša slava v nebesih nam bode bogato plačilo. In če pomislimo, da ena kaplja sreče in blaženosti v nebesih odtehta najhujšo kazen v vicah, je umevno, da nismo nikakor na škodi, celo tedaj ne, ko bi res morali sami zato tem dalje biti v vicah. Sicer pa pravijo učeni in pobožni možje, ki so o tej stvari pisali, da se nam ni bati, da bi morali radi junaške ljubezni do ubogih duš sami temdalje trpeti; zakaj naša junaška ljubezen do ubogih duš nam bodo naklonila ljubezen presvete Trojice, prečastite Device, angelov božjih, vseh svetnikov; zlasti pa bodo hvaležne duše, ki jih rešimo s svojo junaško ljubeznijo, za nas prosile in se za nas trudile, da tem prej pridemo k njim v nebesa. O sv. Jederti, ki je storila to delo junaške ljubezni, beremo, da se ji je nekoč prikazal Jezus in ji rekel: Za ljubezen, s katero si vsa dobra dela dala ubogim dušam, ti odpustim vse kazni, katere bi morala trpeti v vicah, vrhu tega ti pa hočem vsako dobro delo, katero storiš, stotero povrniti in pomnožiti tvojo slavo v nebesih.

Ako imaš srce, pogumno in sočutno srce, stori tudi ti junaško dejanje ljubezni! Zato ni treba nobenih besedi, ampak samo volje ali namen; če pa hočeš, lahko tako-le rečeš: Nebeški Oče, v zedinjenju z zaslugami Jezusovimi in Marijinimi ti darujem za uboge duše v vicah vsa zadostivna dela celega mojega življenja, in tudi vsa dela, ki jih bodo drugi po moji smrti meni naklonili.

Pobožni častivci Marijini imajo lepo navado, da izroče vsa zadostivna dela Materi božji, naj ona kot dobra Mati razdeli to darilo junaške ljubezni mej tiste duše, ki jih hoče sama najprej rešiti iz vic. Ti dostaviijo prejšnjim besedam še te: Vsa ta dela izročim v prečiste roke brezmadežne Device Marije, da jih ona nakloni tistim dušam, katere hoče po svoji modrosti in materini ljubezni najprej rešiti iz vic. O Bog, sprejmi milostno ta dar in daj, da bodem po njem vsak dan rasel v tvoji milosti. Amen.

S temi ali podobnimi besedami prinesi svoj dar dušam v vicah! Da ti pa bode tvoje dejanje vedno živo v spominu, je dobro, če darovanje vsak dan ponoviš. — Bodi torej junak ljubezni in prejel bodeš plačilo junakov, dobro, natlačeno, potreseno in zvrhano mero."

Apostolstvo svete molitve.

Namen svetega Očeta za mesec november 1898.

Ljubezen do revežev.

Naš Odrešenik je nekoč dejal: Bil je bogat mož. Oblačil se je v škrlat in tančico in se vsak dan imenitno gostil. Pred njegovimi vrati je ležal ubožec, Lazar po imenu, ki je bil poln ran. Želel se je nasititi z drobtinami, ki so padale z bogatinove mize, a nihče mu jih ni dal. Psi so hodili lizat njegove rane. . . Pomenljiva prilika Jezusova je žalostna, a resnična podoba, ki nam kaže samopašni svet naše dobe. Objestna gospoda živí razuzdano, privošči si vsega, kar si more izmisliti v svoji nenasitni želji po uživanju: siromak pa gladu umira. — Sv. oče, kateremu se v srce smilijo ubožci, opominja svet, kakor vže tolikrat, tako tudi ta mesec: imejte več ljubezni do siromakov! Apostoli molitve, prosite usmiljeno Srce Jezusovo, da gane na usmiljenje trda srca bogatinov!

Bog hoče, da siromakom pomagamo. „Zapovem ti“ je govoril Bog vže v starem zakonu (5. Mojz. 15, 11), „da odpreš roko potrebnemu in ubogemu bratu, ki biva s teboj v deželi“. Kristus je ponovil zapoved, in zagrozil večno pogubljenje onim, ki so trdosrčni do siromakov. „Poberite se izpred mene prekleti, v večni ogenj; zakaj lačen sem bil in mi niste dali jesti“ itd. (Mat. 25, 41.). Tako se bode glasila strašna sodba Gospodova. Da dajemo miloščino, ni torej samo pobožen svet, kakor se morda mnogim dozdeva, ampak strog božji ukaz.

Izgovarjamo se radi: ko bi dajali ubožcem, bi morali polagoma sami ubožati. Prazen izgovor! „Kdor ubogemu daje, njemu ne bode pomanjkovalo“, tako je obljubil Bog v starem zakonu (Preg. 28, 27.). Upati smemo, da bode Bog to obljubo tudi pri nas izpolnil, kaderkoli nam bode časna blaginja res v srečo. Izkušnja namreč uči, da miloščina naklanja božji blagoslov pri časnem blagu. Kakor se je pri onem čudežu v puščavi, kjer je Jezus nasitil pet tisoč mož, apostolom množil kruh pod rokami, ko so ga delili mej ljudi: tako raste imetje onemu, ki rad daje siromakom.

Lepo pravi prislovica: kdor siromaku daruje, Bogu posojuje. Zares; zakaj siromaki so posebni prijatelji božji, Kristus jih imenuje svoje brate. In Kristus sam je dejal, kar storimo dobrega siromakom, to njemu storimo. „Resnično vam povem“, tako bode govoril Gospod sodnji dan, „karkoli ste storili kateremu mojih najmanjših bratov, ste meni storili“. Ko bi Kristus sam prišel do tebe, pa bi te lepo prosil pomoči, ali bi mu mogel kaj odreči? — Kristus te prosi, kadar te prosi potrebni ubožec. V življenju svetnikov beremo, da se jim je v časih Jezus prikazal v podobi siromaka in prosil miloščine.

Sv. škof Martin je nekoč podaril nagemu ubožcu polovico svojega plašča. Po noči se mu je prikazal Kristus ogrnjen z onim plaščem in mu dejal: Martin me je oblekel s tem plaščem. — Sv. Frančišek serafinski je nekoč jezdil po ravnini pred svojim rojstvenim mestom Asizi in zagledal pred seboj gobovega človeka. Prvi hip ga je spreletela groza, a premagal se je, stopil s konja in dal siromaku vbogajme, ob enem pa mu roko poljubil. Ko je zopet zajahal, se je ozrl okrog, a ni videl nikogar. Zahvalil je Boga, ker je vedel, da se mu je Kristus sam prikazal v podobi gobovega ubožca.

Sprejemajmo torej ubožce, kot prijatelje, brate Kristusove, da kot Kristusa samega. Plačilo za to bomo dobili, če ne v življenju, gotovo po smrti. Tedaj nam poreče Kristus, naš sodnik: pridite blagoslovljeni mojega Očeta in vzemite v last kraljestvo, ki je vam pripravljeno od začetka sveta; zakaj lačen sem bil in dali ste mi jesti. (Mat. 25, 34.).

Če si prejel od Stvarnika več časnega blaga, kakor ga potrebuješ sam za-se, daj svoj delež ubogim; odkupi si z miloščino, ljubeznijo do siromakov, sveta nebesa. Če pa si sam reven in ne utрпиš, da bi drugim dajal, pa ta mesec moli po namenu sv. očeta, da Bog gane srca onih, ki bi lahko dali, pa iz samopašnosti in skoposti nočejo dati.

Posebni nameni za vsaki dan.

1. Za dar stanovitnosti pobožnim osebam mej svetom.
2. Za pozabljene duše v vicah.
3. Za naše škofo.
4. Za usmiljene sestre, ki strežejo bolnikom z nalezljivimi boleznimi.
5. Za bolne duhovnike.
6. Za bogoslovce, ki so letos vstopili v semenišče.
7. Za misijon v neki gorski župniji.
8. Za Marijino družbo v Tržiču.
9. Za šole v uršulinskih samostanih.
10. Za jezuitski konvikt v Ljubljani.
11. Za katoliško gimnazijo v Ljubljani.
12. Za bolne delarce in delavke, ki trpe pomanjkanje.
13. Za naše misijonske duhovnike.
14. Za dar premišljevanja duhovnim osebam.
15. Za cesarsko rodbino habsburško.
16. Za spreobrnjenje ljudi, ki živijo v grešnih zvezdah.
17. Za dobrotnike cerkva.
18. Za stradajoče sirote.
19. Za cesarico Elizabeto.
20. Za poštene mladeniče pri vojaki.
21. Za župnije brez duhovnika.
22. Za duhovnike in učitelje, ki gojijo cecilijansko petje.
23. Za žalostne žene, ki imajo moške pijance.
24. Za slovenska dekleta po tujih mestih.
25. Za bogoslovne šole v slovenskih škofijah.
26. Za vojaške duhovnike.
27. Za vse, ki so se priporočili v molitev, pa niso posebe omenjeni.
28. Za papeža.
29. Za cesarja.
30. Za vse žive in mrtve ude molitvenega apostolstva.

Molimo.

O presveto Srce Jezusovo, darujem Ti po brezmadežnem Srcu Marijinem molitve, dejanje in trpljenje današnjega dne v zadoščenje nešteti razžalitev svojih in ljudskih, po Tvojih svetih mislih in namenih, žlasti pa za ljubežen do ubožcev in za vse potrebe, katere nam bogoljubna bratovščina posebno priporoča ta mesec in dan!

O sladko Srce Jezusovo, daj, da te ljubim vedno bolj!

Sladko Srce Marijino, reši me!

Poročilo o bratovščinah.

Bratovščina za vedno češčenje presvete Rešnega Telesa in opravo ubožnih cerkvá praznuje letos veseli god svojega petdesetletnega obstanka. L. 1848. v praznik sv. Rešnega Telesa je mala družba pobožnih gospa v Bruselju v Belgiji prvokrat razposlala mašno obleko ubožnim cerkvam. V 28. dan decembra istega leta pa so se udje nove bratovščine zbrali k prvemu shodu v „kapeli čudeža sv. Rešnega Telesa“. Bog je na tistem začetnem delu blagoslovil, in sedaj, ob prvi petdesetletnici, je bratovščina razširjena po vsem katoliškem svetu. Da bi se petdesetletnica tem lepše praznovala, je sv. oče Leon XIII. dovolil, da more predsednik bratovščine ali drugi duhovnik, ki ga škof določi, dati vernikom papežev blagoslov združen s popolnim odpustkom v onih cerkvah, kjer je ustanovljena bratovščina svetega Rešnega Telesa ali kjer vsak mesec skupno molijo eno uro pred svetim Rešnim Telesom. To posebno milost je dovolil sv. oče proti temu, da imajo v rečenih cerkvah do konca tega leta slovesno tridnevno zahvalo za

prejete milosti. V cerkvah ljubljanske škofije bode ta tridnevna meseca decembra. Kako in kedaj se bode praznovala, to bodo premilostni knez in škof določili.

Naznanilo ponočnim častivcem presv. Rešnega Telesa v Ljubljani. Po noči mej 3. in 4. novembrom bodo moški častili presveto Rešno Telo v cerkvi sv. Jakoba. Molila se bode 20. ura: Vernim dušam v tolažbo.

Zagorje ob Savi še ni poslalo nobene cvetlice za Vaš lepi „Venec“. Blagovolite torej sprejeti tudi par cvetek iz naše doline. Kdor pozna naše Zagorje samo iz časopisov, si mora misliti: to je prava jama razbojnikov, ki se za vse drugo menijo, samo za Boga in cerkev ne. Žal, da je mnogo taci; toda imamo pa tudi lepo število poštenih krščanskih faranov odraslih in mladih, moških in ženskih; imamo tudi lepo število pridnih otrok, ki jeden drugemu k dobremu spodbujajo v „Dejanji sv. Detinstva“. Ta otroška „organizacija“ je bila obnovljena na božični praznik lanskega leta. Primerna pridiga o misijonih, o nesreči paganskih otrok, o ljubezni božjega Deteta do njih, o razmerju krščanskih otrok do paganskih, je navdušila male junake, da jih je pristopilo prav lepo število, 265 usmiljenih in nedolžnih mladih srčec. In ta „armada“ je zbrala za svoje črne sobrate že 47 gld. 58 kr. Prav pridno čitajo tudi knjižice, katerih je preč. g. kanonik Zamejic prav veliko poslal, nekaj pa smo jih nakupili. Ljubeznivo občevanje z otroki in dobro berilo je pač najbolje sredstvo in orožje zoper pohujšanje. Da bi navdušenje ne začelo pojemati, darovala se je na praznik rojstva „presvete Device Marije“ ob desetih slovesna sveta maša za žive in mrtve ude. Popoludne pa se je zbralo nad sto dečkov in deklic pred lepo okrašeno podobo božjega Deteta Jezuščka. Z veselimi in pazljivimi obrazi so poslušali, kako ob jednom z božjim Detetom tudi Marija pospešuje spreobrnjenje nevernikov, kako se imajo tudi preteklo leto mnogi paganski otroci ravno „Dejanju sv. Detinstva“ zahvaliti za svojo rešitev. Nato se jim je razložil napredek našega Zagorskega sv. Detinstva; za sklep pa smo molili prelepe litanije sv. Detinstva. Tudi lepo število starišev in odraslih se je udeležilo lepe slovesnosti.

Da pa odrasli farani ne zavidajo srečnih malih, preustrojili smo bratovščino presv. Rešnega Telesa tako, da opravljajo molitveno uro skupno s pomočjo večne molitve. V nedeljo po prazniku sv. Rešnega Telesa se jim je razložil pomen in važnost česčenja sv. Rešnega Telesa in bratovščine, ki ima ta namen. Pristopilo je še tisto nedeljo 100 novih udov, tako, da šteje sedaj bratovščina vseh udov 180, kateri ob nedeljah popoludne skupno na glas časte Jezusa v zakramentu sv. Rešnega Telesa. V nedeljo dné 25 septembra se je zbrala večina udov, in so skupno opravili molitveno uro za nesrečno presvitlo cesarico.

Š.

Odpustki meseca novembra 1898.

Da dobimo odpustke, moramo: 1. imeti namen in voljo, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2. moramo biti v milosti božji, in 3. storiti dobra dela, katera cerkev ukazuje za odpustke. Za popolne odpustke cerkev navadno ukazuje: a) izpoved in sv. obhajilo; vendar pa izpoved na vsakih osem dni, v ljubljanski škofiji tudi na vsakih štirinajst dni, zadoščuje za vse odpustke mej tem časom; b) molitev v namen sv. Očeta; to molitev treba za mnoge odpustke opraviti v določeni cerkvi. — Pri nepopolnih odpustkih izpoved in sv. obhajilo navadno ni ukazano.

Vse prijatelje ubogih duš v vicah opozarjamo, da morejo vse odpustke, ki jih dobé kot udje tretjega reda, bratovščine presv. Srca Jezusovega, presvetelega Rešnega Telesa ali rožniveenske bratovščine, obrniti v prid dušam v vicah.

1. **Torek. God vseh svetnikov.** Popoln odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnega Telesa v bratovski cerkvi, če pa te ne morejo brez velike težave obiskati, v farni cerkvi; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; izpovednik mora namestu molitve v bratovski cerkvi določiti drugo dobro delo; c) onim, ki nosijo višnjev škapulir; d) udom rožnivenške bratovščine v bratovski cerkvi; e) udom živega rožnega venca.

2. **Sreda. Vseh vernih duš dan.** Popoln odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnega Telesa v bratovski ali farni cerkvi kakor 1. dan t. m.; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; izpovednik more namestu molitve v bratovski cerkvi določiti drugo dobro delo; c) udom bratovščine za uboge duše v vicah.

3. **Četrtek I. v mesecu.** Popoln odpustek udom bratovščine presv. R. T. v bratovski ali farni cerkvi, kakor 1. dan t. m.

4. **Petek I. v mesecu.** Popoln odpustek vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo v namen sv. očeta.

6. **Nedelja I. v mesecu.** Udom rožnivenške bratovščine trije popolni odpustki: 1. če prejmo sv. obhajilo v bratovski cerkvi in ondi molijo v namen sv. očeta; 2. če obiščejo bratovsko kapelo in tam molijo v namen sv. očeta; 3. če so pri mesečni procesiji.

12. **Sobota. Sv. Didak, spozn. iz reda sv. Frančiška.** Vsem vernikom popoln odpustek v redovnih cerkvah sv. Frančiška, tretjerednikom tudi v farni cerkvi, če ni blizu nobene redovne cerkve.

13. **Nedelja. Sv. Stanislav.** Popoln odpustek udom bratovščine presvetega Rešnega Telesa v bratovski ali farni cerkvi, kakor 1. dan t. m.

16. **Sreda. Sv. Neža Asiška, dev.** V redovnih cerkvah sv. Frančiška popoln odpustek, kakor 12. dan t. m.

19. **Sobota. Sv. Elizabeta.** Tretjerednikom vesoljna odveza. Vsem vernikom popoln odpustek v redovnih cerkvah sv. Frančiška.

21. **Ponedeljek. Darovanje Marije Device.** Popoln odpustek: a) udom rožnivenške bratovščine v bratovski kapeli; b) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi.

24. **Četrtek. Sv. Janez od Križa.** Popoln odpustek vsem vernikom v karmelitskih cerkvah, udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje tudi v farnih cerkvah.

26. **Sobota. Sv. Leonard.** V redovnih cerkvah sv. Frančiška popoln odpustek, kakor 12. dan t. m.

27. **Zadnja nedelja v mesecu.** Popoln odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno z drugimi molijo sv. rožni venec.

28. **Ponedeljek. Sv. Jakob iz reda sv. Frančiška.** V redovnih cerkvah sv. Frančiška popoln odpustek, kakor 12. dan t. m.

Mesečne pobožnosti. Devetdnevica pred praznikom brezmadežnega spočetja Marijinega se začne v torek, 29. novembra. Kdor opravlja to devetdnevico, dobi vsak dan 300 dni odpustka in popoln odpustek tisti dan, ko prejme sv. obhajilo.

I z j a v a.

Poslušni določbi papeža Urbana VIII. izjavljamo: čudežnim zgodbam, o katerih poroča „Venec“, pa jih cerkvena oblast še ni preiskala, dajemo samo toliko vere, kolikor je gre človeški resnicoljubnosti; tega, kar je Bog posebe razodel pobožnim osebam, nimamo za verske resnice: vse pa prepuščamo nezmisljivi sodbi svete katoške cerkve.

Urednik.